

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 283/2020-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditsša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou Mgr. Hanou Kulíškovou, Klariská 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12 Co 60/2019 zo 7. mája 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie čl. 2 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 Co 60/2019 zo 7. mája 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 28. marca 2018 sťažovateľka ako veriteľka uzavrela s ██████████ ako dlžníčkou (ďalej len „žalobkyňa“) zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 225531527 (ďalej len „zmluva o spotrebiteľskom úvere“), predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 5 000 € (ďalej len „úver“), ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 127,89 €. V ten istý deň na účely zabezpečenia uspokojenia pohľadávky sťažovateľka ako veriteľka uzavrela so žalobkyňou ako dlžníčkou na základe § 551 Občianskeho zákonníka dohodu o zrážkach zo mzdy č. 22553152709 (ďalej len „dohoda o zrážkach zo mzdy“).

2.1 Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh ďalej vyplýva, že zo strany žalobkyne došlo v súvislosti so splácaním úveru k omeškaniu. V nadväznosti na vzniknutú situáciu sťažovateľka vyzvala žalobkyňu na zaplatenie omeškaných splátok úveru. Keďže žalobkyňa si svoju povinnosť uhrádzať splátky úveru neplnila riadne a včas, sťažovateľka zaslala zamestnávateľovi žalobkyne žiadosť o vykonávanie zrážok zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy.

3. Návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia doručeným Okresnému súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) sa žalobkyňa proti sťažovateľke vystupujúcej v procesnom postavení žalovanej domáhala uloženia povinnosti zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy. Konanie o návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia bolo na okresnom súde vedené pod sp. zn. 7 Csp 104/2018.

3.1 Okresný súd uznesením sp. zn. 7 Csp 104/2018 zo 16. októbra 2018 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) nariadil neodkladné opatrenie, ktorým bola sťažovateľke uložená povinnosť zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy uzavretej medzi

žalobkyňou a sťažovateľkou ako žalovanou a zamestnávateľovi povinnosť zdržať sa vykonávania zrážok zo mzdy žalobkyne na základe dohody o zrážkach zo mzdy v prospech sťažovateľky. Okresný súd predmetným uznesením zároveň uložil žalobkyňi povinnosť podať v lehote 30 dní od právoplatnosti predmetného uznesenia žalobu vo veci použitia dohody o zrážkach zo mzdy.

4. Proti uzneseniu okresného súdu v zákonom stanovenej lehote podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil a priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Sťažovateľka namieta, že napadnuté uznesenie krajského súdu je arbitrárne, nezákonné a priečiace sa zásadám sporového konania. Podľa sťažovateľky napadnuté uznesenie krajského súdu nezákonne zasahuje do jej práva podnikat', práva na spravodlivý súdny proces a práva na rovnosť v súdnom konaní.

6. Porušenie základného práva podnikat' a s tým súvisiace porušenie princípu právnej istoty a práva na spravodlivé súdne konanie sťažovateľka odôvodňuje tým, že svoju podnikateľskú činnosť vždy vykonávala a stále vykonáva v súlade s príslušnými právnymi predpismi. Zdôrazňuje, že zo strany žiadneho zo všeobecných súdov Slovenskej republiky nebola vo vzťahu k nej a ňou vypracovanej zmluvnej dokumentácii *„judikovaná nezákonnosť... viaceré všeobecné súdy Slovenskej republiky judikovali, že zmluvná dokumentácia Sťažovateľa je v poriadku a obsah zmluvnej dokumentácie Sťažovateľa je v súlade s príslušnými právnymi predpismi.“*

6.1 Podľa názoru sťažovateľky pre vydanie neodkladného opatrenia neboli v danom prípade splnené zákonné predpoklady, keďže medzi ňou a žalobkyňou nebola preukázaná existencia dôvodnej a naliehavej potreby dočasnej regulácie ich vzájomných právnych vzťahov. Sťažovateľka vo vzťahu k svojej osobe neodkladné opatrenie vydané okresným súdom nepovažuje za primerané. Zdôrazňuje, že ani okresný súd a ani krajský súd neanalyzovali primeranosť obmedzenia jej práv prostredníctvom Alexyho formuly a nezákonne zvýhodnili žalobkyňu ako spotrebiteľku.

7. Pokiaľ ide o porušenie práva na spravodlivý súdny proces a s tým súvisiace porušenie princípu právnej istoty, k tomu sťažovateľka poukazuje na postup okresného súdu a krajského súdu, ktoré rozhodovali podľa „*vlastných pravidiel hry*“, ktoré nemajú oporu v žiadnom predpise hmotného a procesného práva. Okresný súd založil svoje rozhodnutie, ktorým vyhovel návrhu žalobkyne na vydanie neodkladného opatrenia, „*na tvrdenom rozpore Dohody (dohoda o zrážkach zo mzdy, pozn.) s unijným právom.*“. V súvislosti s uvedeným sťažovateľka v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že „*unijné právo nehovorí, že dohody o zrážkach zo mzdy sú nezákonným inštitútom (ako si unijné právo vykladajú súdy). Unijné právo hovorí, že IBA VÝLUČNE v prípade, ak sa na základe dohody o zrážkach mzdy plní plnenie, ktoré má svoj pôvod v neprijateľnej zmluvnej podmienke, tak vyžadovanie takéhoto plnenia na základe dohody o zrážkach zo mzdy je nezákonné.*“.

7.1 Podľa názoru sťažovateľky si mali okresný súd, ako aj krajský súd pred tým, než vyhovel návrhu žalobkyne zodpovedať na otázku, či dohoda o zrážkach zo mzdy obsahuje neprijateľné podmienky, či zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje neprijateľné podmienky, či žalobkyňa plní na základ dohody o zrážkach zo mzdy plnenie, ktoré má pôvod v neprijateľnej zmluvnej podmienke, a na otázku, v akom rozsahu môže návrhu na vydanie neodkladného opatrenia vyhovieť, čo sa podľa názoru sťažovateľky v danom prípade nestalo, čím podľa nej bolo porušené jej právo na spravodlivý proces a s tým súvisiaci princíp právnej istoty. Samotné spochybnenie platnosti dohody žalobkyňou, teda spotrebiteľkou, ako tomu bolo v danom prípade, podľa sťažovateľky nie je postačujúce na to, aby súd návrhu na vydanie neodkladného opatrenia vyhovel.

8. Porušenie označených práv sťažovateľka vidí aj v nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu, v ktorom sa vôbec nevysporiadal s jej argumentáciou predostretou v jej odvolaní.

9. S odkazom na prezentovanú argumentáciu sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„*Uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 07.05.2019, sp. zn. 12 Co/60/2019-331 bolo porušené základné právo Sťažovateľa podnikat' podľa ust. Článku 35 ods. 1 Ústavy SR, princípu právnej istoty podľa čl. 2 ods. 2 a 3 Ústavy SR súvzťažne s právom na spravodlivý*

súdny proces, základné právo Sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa ust. článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo Sťažovateľa na prejednanie jeho záležitosti nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom podľa ust. článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 07.05.2019, sp. zn. 12CO/60/2019-331 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky...“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Vec sťažovateľky bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola predbežne prejednaná

vo štvrtom senáte ústavného súdu v zložení: Miroslav Duriš (predseda senátu) a sudcovia Ladislav Dudíř a Libor Duřa

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy, porušenie svojho základného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.

16. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

16.1 Podľa čl. 2 ods. 3 ústavy každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

17. Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

20. S prihliadnutím na predmet konania o ústavnej sťažnosti (udržateľnosť rozhodnutia všeobecného súdu vo veci nariadeného neodkladného opatrenia) považuje ústavný súd za nevyhnutné vyjadriť sa v prvom rade k aplikovateľnosti záruk obsiahnutých v čl. 6 ods. 1 dohovoru v konkrétnych okolnostiach prejednávanej veci. Ústavným súdom už bolo opakovane judikované, že rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (predbežného opatrenia za platnosti a účinnosti Občianskeho súdneho poriadku) v súdnom konaní možno považovať predovšetkým za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 222/04, II. ÚS 37/00, II. ÚS 46/00, I. ÚS 46/00). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (k tomu pozri napr. rozhodnutia ESLP citované vo veciach sp. zn. IV. ÚS 213/2020 a IV. ÚS 165/2020)] nie každým neodkladným opatrením sa rozhoduje o právach a záväzkoch občianskej povahy. Aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru je pritom závislá od splnenia určitých podmienok. Po prvé, právo, ktoré je predmetom hlavného konania i konania o nariadení neodkladného opatrenia, musí byť právom občianskym v autonómnom význame tohto pojmu. Po druhé, nevyhnutné je skúmať povahu neodkladného opatrenia,

jeho cieľ, účel a dopad na predmetné právo. Vo všetkých prípadoch, keď možno považovať za preukázané, že neodkladným opatrením bolo fakticky rozhodnuté o občianskom práve alebo záväzku bez ohľadu na dĺžku jeho trvania, je čl. 6 dohovoru použiteľný (rozsudok veľkého senátu z 15. 10. 2009 vo veci Micallef proti Malte, sťažnosť č. 17056/06, § 84 – § 85).

20.1 Ústavný súd konštatuje, že v predmetnej veci nariadené neodkladné opatrenie zasahuje do postavenia sťažovateľky ako veriteľky v rozsahu, ktorým sa obmedzuje jej možnosť nakladať s finančnými prostriedkami žalobkyne ako dlžníčky. Ide teda o oblasť upravenú normami súkromného práva, ktorá vo svojej podstate súvisí s výkonom podnikateľskej činnosti sťažovateľky ako obchodnej spoločnosti, ktorej predmetom činnosti je poskytovanie spotrebiteľských úverov. V autonómnom ponímaní ide nepochybne o oblasť spadajúcu pod výraz práva a záväzky občianskej povahy.

20.2 Pokiaľ ide o druhú podmienku, splnenie ktorej sa vyžaduje pre aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na prejednávaný prípad, ústavný súd konštatuje, že aj táto je v konkrétnych okolnostiach veci splnená. Ústavný súd zdôrazňuje predovšetkým vecnú previazanosť predmetu hlavného konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 3 Csp 115/2019 (konanie vedené na základe žaloby podanej žalobkyňou v súlade s pokynom uvedeným v uznesení okresného súdu, pozn.) a konania vo veci nariadeného neodkladného opatrenia vydaného v samostatnom konaní, ktorým sa sťažovateľke ako veriteľke prikazuje zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy a ktorým sa zároveň prikazuje zamestnávateľovi žalobkyne zdržať sa vykonávania zrážok zo mzdy žalobkyne na základe dohody o zrážkach zo mzdy v prospech sťažovateľky a ktorým bola zároveň žalobkyňi uložená povinnosť podať v lehote 30 dní od právoplatnosti predmetného uznesenia žalobu vo veci použitia dohody o zrážkach zo mzdy. Neodkladné opatrenie má podľa názoru ústavného súdu priamy (aj keď len dočasný) dopad na občianske právo tvoriace predmet meritórneho (hlavného) konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 3 Csp 115/2019, keďže vo svojej podstate *de facto* bráni (dočasne) ďalšiemu vykonávaniu zrážok zo mzdy žalobkyne. Nariadeným neodkladným opatrením dochádza k zmrazeniu účinkov dohody o zrážkach zo mzdy, ktoré by inak (ak by neodkladné opatrenie nebolo nariadené) umožnili sťažovateľke ako veriteľke dosiahnuť uspokojenie pohľadávky siahnutím na majetok žalobkyne (dlžníčky). Nariadené neodkladné opatrenie preto zasahuje

do postavenia sťažovateľky ako veriteľky a zároveň žalovanej v konaní o merite veci. Za týchto okolností je na mieste uplatniť názor, podľa ktorého sa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konkrétnych okolnostiach veci v konaní o neodkladnom opatrení aplikuje.

21. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a k čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

22. Ústavný súd považuje za žiaduce v rámci formulovania všeobecných východísk, ktoré tvoria ústavnoprávny základ jeho rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľky, zdôrazniť, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03).

23. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/00).

24. Z hľadiska sťažovateľkou uplatnenej argumentácie a ňou vymedzeného predmetu konania, ktorým je posúdenie ústavnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci nariadeného neodkladného opatrenia, ústavný súd považuje za potrebné osobitne zdôrazniť,

že posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti pristupuje k preskúmvaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením, veľmi zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach, a to nielen preto, lebo nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, lebo ide spravidla o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania nezasahuje konečným spôsobom (m. m. IV. ÚS 82/09, IV. ÚS 282/2018, IV. ÚS 13/2020). Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach len za celkom výnimočných okolností, za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

25. Sťažovateľka napadnutému uzneseniu vytýka najmä jeho arbitrárnosť, nesprávne právne posúdenie splnenia zákonných predpokladov pre jeho vydanie, a to najmä v otázke primeranosti a nevyhnutnosti dočasnej úpravy pomerov strán sporu, neprimeranú ochranu poskytnutú žalobkyni – spotrebiteľke v konaní a porušenie princípu právnej istoty, keď v podobných veciach všeobecné súdy Slovenskej republiky nevyslovili vo vzťahu k sťažovateľkou vypracovanej dokumentácii – zmluva o spotrebiteľskom úvere a dohoda o zrážkach zo mzdy záver, v zmysle ktorého by uvedené dokumenty mali obsahovať neprijateľné zmluvné podmienky.

26. Pri preskúvaní napadnutého uznesenia krajského súdu ako odvolacieho súdu a argumentácie v ňom uvedenej ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštalcie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane a je potrebné ich skúmať vo vzájomnej súvislosti (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože konanie na súde prvej inštalcie a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (súdu prvej inštalcie, ako aj súdu odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

27. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pristúpil v súvislostiach aj k preskúmaniu uznesenia okresného súdu, ktoré prechádzalo vydaniu napadnutého uznesenia krajského súdu.

28. Okresný súd v odôvodnení svojho uznesenia, ktorým vyhovel návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia, v podstatnom uviedol:

«25. Žalobkyňa sa v návrhu na vydanie neodkladného opatrenia domáha, aby sa žalovaný zdržal použitia dohody o zrážkach zo mzdy k zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 225531527 zo dňa 28.03.2018, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným. Návrh odôvodnila tým, že dohodu o zrážkach zo mzdy nepodpísala a tým pádom je neplatná, a umožňuje žalovanému získať aj plnenie zo zmluvnej podmienky, ktorá je neprijateľná a nezohľadňuje absenciu povinných náležitosti úverovej zmluvy.

26. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť dôležitý prvok unijného práva, a to ex offio súdnu kontrolu zmluvných podmienok, či nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (neprijateľné zmluvné podmienky). Spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu, najmä ak existuje nebezpečenstvo, že sa v procese zrážok zo mzdy, na základe dohody o zrážkach zo mzdy, zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok bez súdnej kontroly, na ktorú skutočnosť musí brať súd ohľad (rozsudok C-106/77 Simmenthal, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6Co/95/2013 zo dňa 19.06.2013)...

28. V tejto súvislosti súd poukazuje na znenie písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-30/12, Valéria Marcinová/POHOTOVOSTĚ, s.r.o.: „Článok 6 smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, sa má vo svetle efektivity vykladať v tom zmysle, že bráni uplatňovaniu takej vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá neumožňuje vnútroštátnemu súdu preskúmať aj bez návrhu nekalosť zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere zabezpečenej dohodou o zrážkach zo mzdy, alebo neumožňuje v tejto súvislosti vnútroštátnemu súdu vydať predbežné opatrenie za účelom pozastavenia vykonávania zrážok z dlžníkovej mzdy. Článok 4 a 14 smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonom, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú efektivity v tom zmysle, že bránia uplatneniu takej vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá neumožňuje vnútroštátnemu

súdu preskúmať aj bez návrhu súlad zmluvy o spotrebiteľskom úvere zabezpečenej dohodou o zrážkach zo mzdy s ustanoveniami preberajúcimi do vnútroštátneho právneho poriadku článok 4 uvedenej smernice alebo neumožňuje v tejto súvislosti vnútroštátnemu súdu vydať predbežné opatrenie za účelom pozastavenia vykonávania zrážok z dlžníkovej mzdy.“

29. Ak v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia žalobkyňa spochybňuje predmetnú dohodu o zrážkach zo mzdy, potom je dôvodné návrhu žalobkyni na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovieť, a to do doby, pokiaľ v konaní vo veci samej nebude právoplatne vyriešená otázka platnosti namietanej dohody o zrážkach zo mzdy (či je podpísaná, kým je podpísaná).

30. V opačnom prípade by žalobkyni (ktorá má postavenie spotrebiteľa, teda slabšieho subjektu právneho vzťahu) mohla vzniknúť majetková ujma (škoda), ktorá by z hľadiska ochrany jeho subjektívnych práv mala na neho omnoho väčší dopad, v porovnaní s dopadom na žalovaného (ako silnejšej strany právneho vzťahu) v prípade dočasného pozastavenia zrážok zo mzdy.

31. Prostredníctvom listinných dôkazov predložených zo strany žalobkyni, ako aj žalovaného boli dostatočne osvedčené najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Predložením Dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov zo dňa 28.03.2018, existenciu právneho vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným, keď z predloženej Dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov vyplýva, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 225531527, ako aj to, že žalovaný predložil písomnú výzvu zamestnávateľovi žalobkyni na vykonávanie zrážok zo mzdy na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 225531527 a to až do úplného splatenia dlhu.

32. Potrebu nariadenia neodkladného opatrenia mal teda súd za dostatočne osvedčenú, pretože žalobca realizáciou zrážok zo mzdy stráca právo disponovať so svojim príjmom ako vlastným majetkom, na základe skutočnosti, ktorá je sporná. V prípade, ak by súd nenariadil neodkladné opatrenie mohol by vzniknúť stav, kedy by na základe dohody o zrážkach zo mzdy boli žalovanému bezdôvodne poukázané finančné prostriedky zo mzdy žalobcu.

33. Súd preto dospel k záveru, že žalobca dostatočne osvedčil rozhodujúce skutočnosti odôvodňujúce potrebu neodkladnej úpravy pomerov, hodnoverne osvedčil

dôvodnosť nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. Súd mal zároveň za to, že nariadením neodkladného opatrenia nevznikne neprímeraná ujma na strane žalovaného (žalovaný môže podať na súde žalobu na plnenie), ani neprímeraná výhoda na strane žalobkyne.»

29. Krajský súd napadnuté uznesenie (s. 4, 5), ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu, v zásadnom odôvodnil takto:

„13. V prejednávacom prípade ide o nariadenie neodkladného opatrenia z dôvodu potreby bezodkladnej úpravy pomerov sporových strán. Dôvodom tejto úpravy má byť podľa žalobkyne ochrana jej majetku, teda majetková ujma spôsobená tým, že sú z jej mzdy vykonávané zrážky, a to na základe spornej dohody o zrážkach zo mzdy. Žalobkyňa tak osvedčila existenciu právneho vzťahu medzi ňou a žalovaným a takisto aj to, že žalovaný požiadal jej zamestnávateľa o vykonávanie zrážok z jej mzdy. Na základe tejto dohody o zrážkach zo mzdy teda má dôjsť, alebo už dochádza k zrážkam zo mzdy žalobkyne v prospech žalovaného na uspokojenie jeho pohľadávok zo spotrebiteľskej zmluvy. Je dôležité spotrebiteľovi poskytnúť ochranu, najmä ak existuje nebezpečenstvo, že sa v euronekonformnom procese zrážok zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje uhradiť plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy bez súdnej kontroly, na ktorú skutočnosť musí brať súd ohľad. Odvolací súd ešte dodáva, že pri výklade akejkoľvek problematiky, týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa a aj v tejto súvislosti v rámci ukladania neodkladného opatrenia je potrebné uprednostniť výklad, ktorý je v prospech spotrebiteľa. Odvolací súd teda zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že sú splnené zákonné podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia. Súdna prax vyžaduje na plnenie podmienky, že neodkladným opatrením sa nesmie vytvoriť nenávratný, nenapraviteľný stav v právnych vzťahoch medzi stranami sporu a ani, že v dôsledku neodkladného opatrenia nevznikne neprímeraná ujma stranám sporu, teda ujma povinného nesmie byť neprímeraná výhodou, ktorú nariadením neodkladného opatrenia získa druhá strana. Na druhej strane dočasným nevykonaním zrážok zo mzdy sa nevytvorí nenávratný a nenapraviteľný stav vo vzťahu strán sporu a žalovanému ako oprávnenej osoby z dohody nevznikne nenapraviteľná ujma. V prípade neúspechu žalobkyne v konaní vo veci samej, bude nepochybná jej povinnosť uhradiť pohľadávky tak, ako vyplývajú z dohody uzatvorenej medzi stranami. Preto je podľa názoru

odvolacieho súdu dôvodné a nie neprimerané neodkladným opatrením zabezpečiť úpravu pomerov sporových strán tak, že súd zakáže žalovanému výkon práva na zrážky zo mzdy na základe predmetnej dohody a zároveň zakáže zamestnávateľovi žalobkyne vykonávať zrážky zo mzdy žalobkyne na základe dohody o zrážkach zo mzdy. Názor prezentovaný v tomto rozhodnutí je podporený prevažujúcou aplikačnou praxou v rámci súdov Slovenskej republiky, čo je ľahko overiteľné na webovom sídle MS SR.

14. Skutočnosť, že v napadnutom rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalovaného, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu totiž postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a majúc na pamäti základné právo strán sporu na súdnu ochranu, túto stranám poskytol v požadovanej kvalite, pričom odôvodnenie jeho rozhodnutia rešpektuje základne kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie.

15. Vzhľadom na uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 ods. 1, ods. 2 CSP napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil.“

30. Ústavný súd z hľadiska argumentov sťažovateľky preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu a nezistil takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu nemajúci oporu v zákone.

30.1 Z relevantnej časti napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že tento sa stotožnil s dôvodmi nariadeného neodkladného opatrenia týkajúceho sa príkazu neuplatňovať dohodu o zrážkach zo mzdy a uloženia povinnosti zamestnávateľovi žalobkyne zdržať sa vykonávania zrážok zo mzdy žalobkyne na základe dohody o zrážkach zo mzdy v prospech sťažovateľky. Na zdôraznenie správnosti napadnutého výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie doplnil, že v danom prípade dohoda o zrážkach zo mzdy umožňovala uhrádzať plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy bez súdnej kontroly, čo súd musel pri svojom rozhodovaní zohľadniť.

31. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky týkajúcu sa absencie analýzy primeranosti obmedzenia jej práv neodkladným opatrením, k tomu ústavný súd uvádza, že okresný súd,

ako aj krajský súd sa v odôvodnení svojich rozhodnutí (ktoré ústavný súd v súvislostiach preskúmaval) v ústavne akceptovateľnom rozsahu primeranosťou obmedzenia práv sťažovateľky zaoberali a oba sudy vo svojich rozhodnutiach dospeli k záveru, že nariadením neodkladného opatrenia nevznikne neprimeraná ujma na strane sťažovateľky ani neprimeraná výhoda na strane žalobkyne (pozri body 28 a 29 odôvodnenia tohto rozhodnutia).

32. Čo sa týka argumentácie sťažovateľky, ktorá v danej veci spochybňuje existenciu dôvodnej a naliehavej potreby dočasnej regulácie jej vzájomných právnych vzťahov so žalobkyňou, v súvislosti s čím sťažovateľka nepovažuje samotné spochybnenie platnosti dohody o zrážkach zo mzdy žalobkyňou, ako tomu bolo v danom prípade (žalobkyňa v konaní pred všeobecným súdom tvrdí, že dohodu o zrážkach zo mzdy nepodpísala, pozn.), za postačujúce na to, aby súd vyhovel jej návrhu na vydanie neodkladného opatrenia, táto v okolnostiach daného prípadu neobstojí. Žalobkyňa v návrhu na vydanie neodkladného opatrenia spochybňuje platnosť dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá tvorí podklad realizácie zrážok z jej mzdy, čím stráca právo disponovať svojím príjmom ako s vlastným majetkom na základe skutočnosti, ktorá je sporná. Ústavný súd sa v danom prípade stotožňuje s názorom krajského súdu, v zmysle ktorého uvedená situácia predstavovala skutočnosť odôvodňujúcu potrebu dočasne neodkladne upraviť pomery medzi sťažovateľkou a žalobkyňou vyplývajúce z dohody o zrážkach zo mzdy.

33. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, v ktorom sa vôbec nevysporiadal s jej argumentáciou predostretou v jej odvolaní, ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je síce stručné, avšak vzhľadom na skutočnosť, že námietky sťažovateľky uvedené v odvolaní sú totožné s jej argumentáciu uplatnenou v priebehu konania pred okresným súdom (sťažovateľka sa na základe výzvy okresného súdu písomne vyjadrila k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pozn.), na ktorú okresný súd podľa názoru ústavného súdu reagoval ústavne akceptovateľným spôsobom, a s poukazom na stotožnenie sa krajského súdu s vecnou správnosťou rozhodnutia okresného súdu, kde ústavný súd ako celok posudzoval odôvodnenie napadnutého

uznesenia krajského súdu spolu s odôvodnením uznesenia okresného súdu, je v hraniciach ústavnej akceptovateľnosti. Navyše takýto postup krajskému súdu umožňuje aj § 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

33.1 Vo vzťahu k uvedenému ústavný súd dodáva, že aj ESLP v rámci svojej rozhodovacej činnosti dospel k záveru, že odôvodnenie rozhodnutia formou odkazu na odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšieho stupňa je dostatočné, pokiaľ sťažovateľ vo svojom oprávnom prostriedku uplatňoval v zásade rovnaké argumenty ako v predchádzajúcej fáze konania (Gomez Cespon v. Switzerland. Rozsudok z 5. 10. 2010 k sťažnosti č. 45343/08, oddiel 1).

34. Pokiaľ sťažovateľka osobitne namieta porušenie princípu právnej istoty, odvolávajúc sa na rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov v obdobných veciach sťažovateľky, predmetom ktorých bolo posúdenie platnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a dohody o zrážkach zo mzdy, ktoré nevyslovili vo vzťahu k sťažovateľkou vypracovanej dokumentácii, ktorá je obsahovo rovnaká – zmluva o spotrebiteľskom úvere a dohoda o zrážkach zo mzdy, záver, v zmysle ktorého by uvedené dokumenty mali obsahovať neprijateľné zmluvné podmienky, ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky bez vykonania potrebného dokazovania. Súd v každej veci rozhodne až na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov v tom-ktorom konkrétnom súdnom konaní.

34.1 Ústavný súd zároveň dodáva, že v danom prípade je potrebné zohľadniť osobitnú povahu inštitútu neodkladného opatrenia a tomu zodpovedajúci zjednodušený a zrýchlený procesný postup a rozhodovanie všeobecných súdov. Úlohou všeobecného súdu pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení je zistiť na základe dostupných dôkazných prostriedkov najvýznamnejšie relevantné skutočnosti, a to bez potreby dodržania

formalizovaného postupu štandardného procesného dokazovania, a na podklade osvedčených skutočností následne vo veci rozhodnúť, k čomu v danom prípade došlo.

35. K námietke sťažovateľky, že krajský súd rozhodol podľa „*vlastných pravidiel hry*“, ktoré nemajú oporu v žiadnom predpise hmotného a procesného práva s odôvodnením, že „*dohoda o zrážkach zo mzdy je v tvrdom rozpore s unijným právom*“, ústavný súd uvádza, že krajský súd v napadnutom uznesení v spojení s uznesením okresného súdu výslovne zdôraznil, že „*Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť dôležitý prvok unijného práva, a to ex offio súdnu kontrolu zmluvných podmienok, či nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (neprijateľné zmluvné podmienky). Spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu, najmä ak existuje nebezpečenstvo, že sa v procese zrážok zo mzdy, na základe dohody o zrážkach zo mzdy, zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok bez súdnej kontroly, na ktorú skutočnosť musí brať súd ohľad.*“. Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd svoje rozhodnutie nezaložil na závere, že dohoda o zrážkach zo mzdy je v rozpore s unijným právom, ale na závere, že dohoda o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť unijné právo tým, že umožňuje uhrádzať plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy bez súdnej kontroly (na ktorú vytvoril okresný súd nariadením neodkladného opatrenia priestor). Taký stav spôsobuje výraznú nerovnováhu v právach a povinnostiach spotrebiteľa ako slabšej strany konania, čo dostatočne odôvodňuje potrebu dočasne neodkladne upraviť pomery strán sporu. S poukazom na uvedené ústavný súd považoval uvedenú námietku sťažovateľky za neopodstatnenú.

36. S poukazom na relevantné časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd zastáva názor, že argumentácia krajského súdu zodpovedá príslušným ustanoveniam Civilného sporového poriadku týkajúcim sa predpokladov vydania neodkladného opatrenia. Už citované závery krajského súdu nepovažuje ústavný súd za arbitrárne či svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, teda také, ktoré by mali za následok porušenie sťažovateľkiných práv podľa ústavy a dohovoru.

37. S poukazom na uvedené ústavný súd dodáva, že skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu v napadnutom uznesení nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

38. Z citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

39. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, ústavnú sťažnosť v časti týkajúcej sa porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu

40. Z obsahu ústavnej sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd nezistil porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy.

41. S poukazom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 35 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.3 K namietanému porušeniu čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu

42. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd konštatuje, že označené články ústavy neobsahujú žiadne základné práva alebo slobody. O ich prípadnom porušení by ústavný súd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mohol rozhodnúť len v spojení s porušením niektorého zo základných práv alebo slobôd. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že žiadne zo sťažovateľkou označených práv podľa ústavy a dohovoru nemohlo byť porušené, neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia označených ustanovení ústavy. Vzhľadom na uvedené ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

43. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu